

ဟာနီ စေ့မှူးသွင်

(၁)

Black Eyed Peas အဖွဲ့၏ မြူးကြွသော သီချင်းသံက ရုတ်တရက် တုံ့ကနဲ ရပ်သွားသည်။ ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပဲ ကျွက်စီကျွက်စီ ဆူညံသံများက ထူးအောင်မော်၏ နားထဲသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ဆောင့်တော့သည်။ ။

“ဟာ ... အေးမွန်ကလည်း ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ ပြန်ဖွင့်စမ်းပါဟ”

သူ့ဘယ်ဘက်တွင် ယှဉ်တွဲထိုင်လိုက်လာသည့် သန်းအောင်ဇံက မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါဝင့်လျက် မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကြီးထော်ပြီး ကားမောင်းနေသော အေမွန်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။ ထူးအောင်မော်ကတော့ ဘာမှ မပြောသေးဘဲ အေမွန်ဘက်ကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်၏။ အေမွန်ကတော့ သူမပုံစံအတိုင်း အပြုံးမပျက်သလို ကားမောင်းလည်း မပျက်။ ဘာမှ လည်း ပြန်မပြောပေ။

ကားနောက်ခန်းမှ မကျေမနပ်သံတွေက ထုနှင့်ထည်နှင့် ဆက်လက်ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ။ နေထွန်းနိုင်တစ်ယောက်သာ ဘာသံမှ မထွက်နိုင်ဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ငြိမ်နေဆို ဒင်းက ဒီနေ့အဖို့ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ သူများကျွေးသမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေကို အားရပါးရ (အတွင်းအားပါသုံးလျက်) လွေးပြီးပြီမို့ အိမ်နံ့ပက်လက်လန်ကာ ဘီယာအရှိန်ဖြင့်ရောပြီး ငိုက်နေ

လေပြီ။ သူ့ဇာဝင်းမှာ ဖွင့်လက်စသီချင်းသံ ပြတ်တောက်သွားခြင်းအတွက် သူမခံစားမှုများ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ရကြောင်းကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောလျက်ရှိသည်။

“အေးလေ၊ အေမွန်ကလည်း ကားပေါ်မှာ သီချင်း ကောင်းကောင်းလေးကို စက်ကောင်းကောင်း လေးနဲ့ ဖွင့်ပြီး၊ အဲယားကွန်းကောင်းကောင်း လေးရဲ့ အရာသာနဲ့ ပေါင်းစပ်ခံစားရင်း ထူးအောင်မော် ဧည့်ခံတဲ့ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် ဝါးကြော ကောင်းကောင်း လေးကို ပြန်သတိရနေတုန်း...”

“အမလေးဟယ် ... တော်ပါတော့ ဝင်းသူဇာရယ်၊ ပြောနေလိုက်တာ မပြီးတော့ဘူး၊ ငါနားညည်းလွန်းလို့ ပိတ်တာ၊ ရှင်းပြီလား၊ နောက်ပြီး ... ငါထူးကို မေးစရာရှိလို့။”

“ဝင်းသူဇာ” ဟု အခေါ်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ဇာဝင်းမျက်နှာကြီးမှာ မည်းပုပ်သွားပြီး အေမွန်ကို မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းက ချွန်ထွက်လာသည်။ သို့သော် သူမမမျှာ ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်ခွင့် မရလိုက်ပါ။

နောက်ခန်းတွင် အတူတူပါလာသော ဝင်လွင်ဦးက ဆက်စနောက်နေသဖြင့် အသံများ ပိုဆူညံလာကာ နေထွန်းနိုင်ပင် အိပ်ငိုက်ရာမှ နိုးသွားရရှာ၏။

အေမွန်က မီးနီပြနေသော မီးပွိုင့်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ထူးအောင်မော်ဘက်သို့ တစ်ဖန် စောင်းငဲ့ ကြည့်ပြန်သည်။ ထူးအောင်မော်က သူမကို ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့် ငေးနေတာမို့ အကြည့်ချင်းဆုံ ရင်တွေ ခုန်ဆိုသည့် အထာမျိုး အလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေသော သန်းအောင်ဇံမှာ ဘာကို အမှတ်မထင် တွေ့သွားသည် မသိပါ။

အမွန်ကို တစ်ခုခု အလျင်အမြန် ပြောရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာ ပင် ထူး
အောင်မော်က အလန့်တကြား ထအော်လိုက်၏။

“ဟာ ... အမွန် မောင်းလေဟာ မောင်းတော့၊ ဟိုမှာ စိမ်းနေပြီ”

အမွန်လည်း ဒီတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာကာ လျှာလေး တစ်လစ်ထု
တ်ရင်း ...

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါသေးရဲ့ တော်၊ ဘုရားဘုရား ... နောက်က ကား
တွေတော့ ငါ့ကို ဆဲတော့မှာပဲ”

အမွန်သည် ကပ္ပာကယာ မောင်းထွက်လိုက်သဖြင့် ကားမှာ အန
ည်းငယ် လှုပ်ယမ်းသွားပါသည်။ သန်းအောင်ဇံ၏ သွားများက ထူးအော
င်မော် ပခုံးစွန်းကို ဝင်တိုက်မိသလို၊ နေထွန်းနိုင်ခမျာလည်း ကပ်လျက်
ထိုင်နေသည့် ဝင်းလွင်ဦးနှင့် ခေါင်းချင်းပြေးရိုက်လေသည်။ ဝင်းလွင်ဦး
သည် ရုတ်တရက်မို့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ရှာဘဲ သူ့လက်ကိုထောက်မိထော
က်ရာ လှမ်းထောက်လေရာ ဝင်းသူဇာ (ခေါ်) သူဇာဝင်း၏ ဘယ်နေရာ
သို့ သွားထောက်လိုက်မိသည် မသိ ...။ သူဇာဝင်း လန့်ပြီး အော်လိုက်
သော အသံကတော့ ငယ်သံပါသည် ဟု ဆိုရမည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ လူစုံလျှင် ကြုံတွေ့ ဖြစ်ပျက်လေ့ရှိ
သည့်အတိုင်း ကားတစ်စီးလုံးမှာ ဆူညံကာ ငရဲပွက်နေပါတော့သည်။ ။
အမွန်က သူမမျက်နှာလေးကို အလှလည်း မပျက်ရအောင် လှတပတ
လေးရှုံ့လျက် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ ထူးအောင်မော် ကြားသာရုံလေးပါ။
အမွန်တော့ ကျယ်ကျယ်ပြောလည်း ကျန်သူငယ်ချင်းများက သူတို့ ကိစ္စ
နှင့်သူတို့ ဒုက္ခများ နေကြသဖြင့် ကြားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

“ကျွတ် ... အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ဟာ၊ စိတ်ညစ်တယ် တကယ်ပဲ၊ ငါပြော
ခဲ့စကားကို မပြောရတော့ဘူး၊ ထူးရယ်”

“အဲဒါ မွန်က စတာလေ၊ သီချင်းကို ဘာဖြစ်လို့ သွားပိတ်လိုက်သေးလဲ၊ ပထမတော့ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ငြိမ်ပြီး နားထောင်လိုက်လာကြတာ၊ အမှန်က သီချင်းကို ကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုက်တွေ လေးနေကြပြီဆိုတော့ သီချင်းလေးနဲ့ ယစ်နေချိန်မှာ မွန်က သွားပိတ်လိုက်တော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ရှေ့တွေဝင်ကုန်တာ၊ ကဲပါ ထားပါတော့၊ အခု ပြောလို့ရပြီလေ၊ မွန် ဘာပြောမလို့ လဲ၊ နင်ပြောပြီးရင် ငါလည်း ပြောစရာရှိတယ်”

အေမွန်က မျက်ခုံးလေးကို လှပစွာတွန့်လျက် ခေါင်းယမ်းသည် ။ နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် နေထွန်းနိုင်၊ ဝင်းလွင်ဦးနှင့် သူဇာဝင်းတို့ အချီအချ ငြင်းခုံနေကြပုံကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးမှ သူမက ထူးအောင်မော်ကို မျက်ဆန်လေးထောင့်ကပ်၍ ကြည့်၏။ သန်းအောင်ဇံ မသိမသာ နားစွင့်နေသည် ကို သူမက မသိကျိုးကျွန်ပြုထားလိုက်သည် ။ သူမက ...

“ဪ ... တစ်နေ့လုံး ထူးနဲ့ လည်း အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောရဘူးလေ၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီသတ္တဝါတွေက တစ်ချိန်လုံး ဆူညံနေတာကိုး၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ထူးကြိုက်ရဲ့ လားလို့ မေးချင်တာပါ၊ ငါဘာပေးရမလဲ စဉ်းစားရတာ ခေါင်းတွေတောင် မူးတယ်၊ အဲဒါ ... ဝယ်ပေးပြီးကာမှ ထူးမကြိုက်မှာ စိုးလို့ ”

“ဟာ ... ကြိုက်ပါတယ် မွန်ရဲ့ ၊ iPod က ငါလည်း လိုချင်နေတာပါ၊ ဝယ်မယ်ဝယ်မယ်နဲ့ မဝယ်ဖြစ်ဘူး ဖြစ်နေတာ၊ လုံးဝကြိုက်တယ်၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကိုလည်း ကြိုက်တယ်၊ မွန်ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ဖုန်းထဲမှာ ထပ်ပြောကြမယ်လေ ... နော်”

သူ့အပြောကြောင့် အေမွန်မျက်နှာလေးမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ပြီး ဝင်းပသွား၏။ ချစ်သူ၏ အပြုံးမျက်နှာ လှလှလေးကို ခံစားကြည်နူးမယ် ကြံရုံရှိသေးသည် ။ သန်းအောင်ဇီဆီမှ မောင်းကွဲပမာ အသံပြာပြာကြီးက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်မြည်ဟိန်းလာခဲ့ပါသည်။ ။

“ဒီမှာ ဟေ့ ... ထူးအောင်မော်က အေမွန်ပေးတဲ့ ‘ဘာဆိုလား’ကို ‘ဘာဖြစ်လို့ ဆိုလား’ပဲဟ”

ထို့နောက် သူတို့ ကားလေးပေါ်တွင် ရယ်မောသံများ ၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်းများ ၊ စကားနိုင်လှမှုများက ထိန်းမရ သိမ်းမရအောင် ပွက်ပွက်ညံ့လျက် ရှိနေလေ၏။

ပြောမနာ ဆိုမနာရုံမျှမက ဆဲလည်း မနာ၊ ထုရိုက်လည်း မနာ၊ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် နာမည့်ပုံမပေါ်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သောကြောင့် ထူးအောင်မော်နှင့် အေမွန်မှာ စကားအတည်ပြောဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ သူတို့ ၏ သမီးရည်းစားဘဝကို ခေတ္တမျှ “လျော်”ထားလိုက်ရသည်။ ။

တကယ်ဆိုလျှင် ထူးအောင်မော်အနေဖြင့် သူ၏ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ဖြစ်သော အခုနေ့လို နေ့မျိုးမှာ အေမွန်နှင့် တိတ်တိတ်လေးဒိတ်ပြီး လိမ့်နေချင်သော်လည်း သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလောက် မညံ့ကြပေ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ခေသူတွေ မဟုတ်ကြ။ ကိုယ့်အုပ်စုထဲက လူတွေနှင့် ပတ်သက်သော အရေးကြီးအချက်အလက်တော်တော်များများကို အချင်းချင်း အလွတ်နီးပါး သိထားပြီးသားတွေမို့ ထူးအောင်မော်ခမျာ ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ စားသမျှ လိုက်ကျွေးလိုက်ရုံ၊ ကျသမျှ လိုက်ရှင်းပေးရုံသာ ရှိသည်။ ။ ချစ်သူတို့ ဘာသာဘာဝ “မဘာညာ” “မကွီကွ” ရသေး ...။ သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် မှတ်ဉာဏ်အကောင်းဆုံးဖြစ်သော နေထွန်းနိုင်က သူဇာဝင်းကို မခိုတရုံကြည့်ရင်း စကားခေါ်

နေ၏။

“နောက်တစ်ပတ် သောကြာနေ့ဆို သူ့ဇာဝင်းတို့ အဘွားဆုံးတာ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီနော်၊ အချိန်တွေကလည်း အကုန်မြန်လိုက်တာနော် သူ့ဇာဝင်း၊ တစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာမှ မကြာလိုက်သလိုပဲ၊ မှတ်မိလား၊ နင့်အဘွားက နင်နဲ့ အရမ်းတူတယ်လို့ တောင် အဲဒီတုန်းက ငါပြောမိသေးတယ်လေ၊ ဟို ... ဟိုလေ နင့်လိုပဲ ငယ်ငယ်က ချောမှာ ပဲလို့ ဟီးဟီး”

“ငါတောင် နင်ပြောမှ ပဲ သတိရတော့တယ်၊ အံ့ပါရဲ့ တော်၊ မှတ် ... မှတ်မိနိုင်လွန်း၊ ဟွန်း”

သူ့ဇာဝင်းလေသံက မကျေမချမ်း၊ အေးပေါ့လေ ... ဘယ်ကျေနပ်မလဲ၊ မနှစ်က အသုဘပို့ကြစဉ် သူမအဘွားအလောင်းကို ကြည့်၍ နင်နဲ့ တူတယ်ဟဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာအား အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ လာပြောဖူးသည့် နေထွန်းနိုင်မှာ ဒီတစ်ခါလည်း အတိတ်ကို ပြန်တူးဖော်လို့ နေပြန်သည် ။ သူမအနေနှင့် ဒါကို ပေါက်ကွဲချင်မိသည် မှာ မဆန်း။ ဆန်းတာက နေထွန်းနိုင်။ သူ့ဇာဝင်းက မဲ့ရွဲ့ပြောနေတာကို တကယ်ချီးမွမ်းသည်ဟု အထင်ရောက်ကာ သူသည် ရှက်ပြီးလေးပြီးနေခဲ့၏။ မျက်လုံးလေးတွေ ပိုမို မှေးစင်းနေပြီး လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ပေါင်ကြားထဲ ညှပ်ထည့်ထားရင်း သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဟီးဟီး ... ဒါကတော့ ငါ့ဝါသနာကိုဟ၊ ငါက အဲဒီလို အရေးကြီးနေ့တွေကို လအလိုက်စီပြီး မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ ကို မှတ်ထားတာ၊ သွားလေရာလည်း အမြဲဆောင်ထားတယ်၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

နေထွန်းနိုင်၏ အမူအရာနှင့် အပြောကို ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ဝင်းလွင်ဦးက သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ထုလိုက်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ကိုပါ ဆွဲလှသွားလေသည် ။ သူ့ဇာဝင်းလည်း စိတ်မဆိုးနိုင်

တော့ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် လိုက်ရယ်နေမိ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်လေး
ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ထူးအောင်မော်က အမွန်လက်ကို ခပ်ဖွဖွလှမ်း
ကိုင်ရန် ကြိုးစားနေဆဲ ...၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပင် ကားက သူတို့ လမ်းသွယ်
လေးထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင် လာပြီမှန်း သတိပြုမိကာ ဟိုက်ကနဲ ခပ်တိုးတိုး
အော်မိလိုက်တော့သည် ။

★

(၂)

ခြံထဲအထိ မဝင်ဘဲ ခြံရှေ့တံခါးဝမှာ သာ ကားရပ်လျက် အေမွန်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ။ ထို့နောက် ကားပေါ်တွင် အတူတကွ လိုက်လာကြသော ချစ်သူငယ်ချင်းများ ၏ အသံသေးအသံကြောင့် မျိုးစုံဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နှုတ်ဆက်ကြသည် ကိုလည်း ထူးအောင်မော်က အပြုံးမပျက် ခံယူလိုက်၏။ ကားပြန်မောင်းထွက်ကာစတွင် အေမွန်သည် ဖုန်းဆက်လိုက်မည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို လက်အမူအရာလေးနှင့် လုပ်ပြသွားသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း သူက တာ့တာ ပြန်လုပ် လိုက်ရသေးသည်။ ။

နောက် ... စေ့ရုံစေ့ထားသော ခြံတံခါးကို ထူးအောင်မော်က တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့၏။ သစ်ခွပန်းအိုးလေးတွေနားမှာ ရပ်နေသည့် အန်တီကြီးက ခြံထဲဝင်လာသော သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။ ထူးအောင်မော်လည်း သူ့အန်တီကြီး ဒေါ်ယဉ်နုအား ဘာမပြော ညာမပြော ပြေးဖက်၍ ပါးစုနံ့ကြီးနှစ်ဖက်ကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်ပါ၏။ အန်တီအပျိုကြီးမှာ သူ့အဖြစ်သည်းပြနေမှန်း သိလျက်နှင့် တဟင်းဟင်း ရယ်မောပြီး သဘောတွေ ခွေနေလေသည်။ ။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သား၊ ဪ ... ဒီကောင်လေးနှယ် ဖယ်စမ်းလို့ ဆိုနေ၊ ဒီမှာ အန်တီကြီး လဲတော့မယ်၊ မင်းကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ အရမ်းမှီမထားနဲ့

လေ၊ ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဪ ... ပြောကာမှ ပိုဆိုးပြန်ပြီ၊ ကဲ ... သွားပါ အပိုတွေ၊ အခုမှ အပြင်က ပြန် လာပြီး အဒေါ်ကိုတွေ့မှ ခွဲပြမနေနဲ့ ဟွန်း”

“အာ ... အန်တီကြီးကလည်း သားက သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းပူ ဆာလို့ လိုက်ကျွေးနေရတာပါဗျ၊ အိမ်မှာ တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးမယ်ဆို အန် တီကြီးပဲ ပင်ပန်းမှာ ၊ အဲဒါကို သားက မကြည့်ရက်လို့ ပါ အန်တီကြီးရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီကြီးကို ကန်တော့ဖို့ သားက မမေ့ပါဘူး”

ဝီဘိကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို ချွဲနဲ့ပြောနေသော ထူးအောင် မော်ကို ကြည့်လျက် ဒေါ်ယဉ်နုမှာ မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခပ်နေမိပါ သည် ။ သူမအစ်ကိုကြီး ဦးအောင်မော်၏ သက်ကြီး နောက်ကျသားလည်း ဖြစ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်သည့် ထူးအောင်မော်သည် အခုချိန်တွင် သူမ၏ အသက်တမျှ ဖြစ်သလို၊ သူမဘဝ၏ တစ်ဦးတည်း သော သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်လေ၏။

ဦးအောင်မော်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီး ဒေါ်ကေသွယ်သည် ထူးအောင် မော်လေးကို လူ့လောကသို့ ပို့ဆောင်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကလေးကိုမှ ဝ အောင်မကြည့်လိုက်ရရှာဘဲ မီးတွင်းထဲမှာ ပင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။ အ ခုဆို ထူးအောင်မော်လေးတောင် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီကော။ ဒေါ်ယဉ်နု၏ မှိုငြင်တွေတွေ ဖြစ်သွားသော မျက်နှာကို ထူးအောင်မော်က အကဲခတ်မိလျက် ...

“အန်တီကြီး .. ဟာဗျ၊ အန်တီကြီးကလည်း ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ ကဲလာ ... အိမ်ထဲကို သွားမယ်၊ ဒီမှာ အန်တီကြီးကို ကန်တော့ ရင်းနဲ့ သားသူငယ်ချင်းတွေပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေကိုလည်း ကြွားမလို့ ၊ ဟဲဟဲ ... လာပါ အန်တီကြီးရ”

ထူးအောင်မော်မှာ အဒေါ်ဖြစ်သူကို စကားတွေ တရစပ်ပြောရင်း လ

က်က အငြိမ်မနေဘဲ ကလိထိုးလိုက်၊ ပခုံးတွေ ပါးတွေကို ဖျစ်ညှစ်လိုက် လုပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ အတင်း ဆွဲခေါ်နေသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်နုလည်း အတိတ် ကို မလွမ်းဆွေးနိုင်တော့ပေ။ တဟဲ့ဟဲ့ အော်မြည်၍ တဟင်းဟင်း တဟဲ ဟဲ ရယ်မော ရုန်းကန်လျက် ထူးအောင်မော် ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာ ရရှာပါသည် ။ ထူးအောင်မော်သည် သူ့အဒေါ် အပျိုကြီးကို တမင် အာရုံပြောင်းပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ လူကြီးတွေဆိုတာ အသက်ပို ကြီး လာလေလေ၊ အတိတ်ကို ပြန်လည် အောက်မေ့မိလေလေပဲဟု သူ က ထင်လေသည် ။ အခုတော့ အန်တီကြီးမှာ ရယ်ပြုံးနေရပြီ။ သူကန် တော့သည် ကိုခံယူရင်း အန်တီကြီးက ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ဆုတွေပေးသ ည် ။ ထူးအောင်မော်သည် အဒေါ်ဖြစ်သူကို အသေအချာ ကြည့်မိ၏။ အ ချို့လူကြီးများ သည် အကန်တော့ခံရလျှင် ဝမ်းနည်းတတ်တာ သဘာဝ ပဲလား မသိပေ။ သူ့အဒေါ်အပျိုကြီးကတော့ အခုလိုမွေးနေ့မှာ (သို့မဟုတ်) သီတင်းကျွတ် (သို့မဟုတ်) သင်္ကြန်တွင်း ... မည်သည့်အခါပဲဖြစ်ဖြစ် သူကန်တော့တိုင်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာတတ်သည် ။ သွားလေသူ သူမ၏ အစ်ကိုနှင့် ယောက်မကို သတိရမိလို့ ပါဟု သူတစ်ခါ မေးကြည့်တုန်းက မပွင့်တပွင့် ပြောခဲ့ဖူးသည် ။

အခုလည်း ကြည့်၊ သူ တမင်တကာ ရယ်မောပေါ့ပါးပြနေသည့် ကြားထဲက ဒေါ်ယဉ်နုမှာ မျက်လုံးထောင့်ကို လက်လေးဖြင့် အသာတို့ နေပြန်သည် ။ ထူးအောင်မော်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခိုးရှိုက်ပြီး မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရ၏။ ထို့နောက် စကားတွေ ဟိုလျှောက်ပြော၊ ဒီလျှောက်ပြော လုပ်ရပြန်သည် ။

“အန်တီကြီး ... ဒီအရောင်ကြိုက်လားလို့ မေးတာကို မဖြေဘူး၊ မကြိုက်ရင် သားက အသစ်ပြန်လဲပေးမလို့ ပါ၊ ဒါ အန်တီကြီးအတွက် သားသူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းရွေးပေးကြတာလေ”

ထူးအောင်မော် ကန်တော့သည့် ယောဂီရောင် ပဝါစနှင့် အင်္ကျီလုံချည် ဝမ်းဆက် တစ်စုံစာကို အသာဖြန့်ကြည့်ရင်း ဒေါ်ယဉ်နုမှာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်တွေ ပြန်ကြည်လင်လာသည်။

“ကြိုက်ပါတယ် သားရယ်၊ ဝယ်လာတာတွေက များ လှချည်လား၊ အထည်စတွေရော၊ အားဆေးပုလင်းတွေရော၊ မုန့်တွေကလည်း စုံလို့ ၊ အိမ်မှာ လည်း ရှိနေတဲ့ ဟာကို သားလေးရယ်၊ သားများ မုန့်ဖိုးသုံးဖို့ ရော ကျန်သေးရဲ့ လား။”

“ရပါတယ်၊ မုန့်ဖိုးက အခု အန်တီကြီးပေးမှာ ဥစ္စာ၊ ဘာပူစရာရှိလို့ လဲ၊ ဟဲဟဲ ...”

“ဟောတော်၊ သူ့ကို မုန့်ဖိုးတောင်းဖို့ သတိပေးလိုက်သလိုပါပဲလား၊ ဟင်းဟင်း။”

တူအရီးနှစ်ယောက်၏ ရယ်သံများက အမြဲတိတ်ဆိတ်နေလေ့ရှိသော သူတို့ အိမ်လေးအား ဆွတ်ပျံ့နွေးထွေးသွားစေပါသည်။ ။ ခဏကြာတော့ ထူးအောင်မော်လည်း ရေချိုးဦးမည်ဟု အဒေါ်ဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလျက် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ အိမ်ဖော်မလေး မမွှေးက ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို လာသိမ်းဆည်းပေးနေဆဲ ...။ ဒေါ်ယဉ်နုသည် ကား ဧည့်ခန်းထဲတွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ နံရံထက်မှ ဦးအောင်မော်၏ ဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်ငေးနေမိတော့သည်။ ။ အစ်ကိုကြီးရေ ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ သား ထူးအောင်မော်လေးတောင် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်သွားခဲ့ပြီနော် ...၊ ဒေါ်ယဉ်နုသည် တွေးရင်း ဝန်းနည်းမိ လာပြီး မျက်တောင်ကို ခပ်မြန်မြန်လေး ခတ်လိုက်ရသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ကြက်မွေးတစ်ချောင်းကိုင်လျက် သူမကို ယောင်ချာချာနှင့် ငေးကြည့်နေသည့် အိမ်ဖော်မလေးမမွှေးကိုလည်း အော်ငေါက်လိုက်ရပြန်သည်။ ။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ၊ သွား ... ဟင်းချိုအိုး
ကို မီးဖိုပေါ် ခဏပြန်တင်ပြီး နွေးထား၊ အရမ်းလည်း မပူစေနဲ့ ၊ အဲဒါပြီး
ရင် ငါးဖယ်သုပ်ဖို့ ပြင်တော့၊ နင့်အစ်ကိုလေးက ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ထမင်း
စားတော့မှာ ၊ ဪ ... ငါ့နှယ်နော်၊ ညည်းတို့ ဆိုတာကလည်း ငါမပြော
ဘဲ တစ်ခါမှ အလိုက်တသိနဲ့ အလုပ်လုပ်တယ် မရှိဘူး”

★